

Suite

Carles Batlle

Suite

Escena 1

Una sala d'estar. Un finestral ample i obert, cortines a banda i banda. A l'ampit, centrat, un pom de clavells en un gerro discret. Entra una llum càlida i suau: el sol es retira. Un moble bar, un telèfon, un mirall i, lleugerament il·luminada per la claror que prové de l'exterior, una butaca blava i angulosa.

De genolls, al bell mig de la sala, mesurant l'efecte de les ombres en les parets diminutes, un home que no arriba als seixanta manipula una casa de nines. És un individu pulcre, d'una elegància casolana; duu pantalons de pinces, una armilla a joc i una camisa blanca amb els punys cordats. Pocs cabells i pentinats enrere; bigoti cuidat i canós, sense coqueteria. Veiem MARC, l'home, com canvia els mobles minúsculs de lloc, com els neteja, com els observa. Es mou amb precisió i silenci, sense esforços evidents, i això que la seva activitat li reclama postures sorprenents, gairebé ridícules.

Més enllà de la butaca, del moble bar i del mirall, en un altre espai, sense parets visibles, un llit de matrimoni. La mateixa claror que entra per la finestra de la sala d'estar il·lumina de ple la vànova blanca que cobreix el moble, amb suavitat, com si es tractés d'un objecte delicat i valuós. Asseguda al llit, banyada de llum, amb les cames doblegades i els peus nus, una dona jove, BERTA. Encercla els genolls amb els braços i ensenya una cuixa blanca i arrodonida. Té la mirada perduda però friso: sembla ben bé que a l'altra banda de la finestra algú li ofereixi un espectacle encisador i inabastable, temptador... Damunt del llit, una bossa de pell.